

Lárus Thórarensen snikkari.

Magnús Jónsson, fyrrum hreppstjóri.

Manases Manassesson, bóni.

Magnús Kristjánsson, bóni.

Magnús Ólafsson, vinnumaður.

Ólafur Guðmundsson, ódalsbóni.

Ólafur Ólafsson, bóni.

Oddur Gunnarsson, bóni.

O. Ólafsson, bóni.

Ólafur Olafsson, húsmáður.

Ólafur Jónsson, bóni.

Páll Jónsson, prestur.

Páll Jóhannsson hreppstjóri.

Páll Magnússon, hreppstjóri.

Pjetur Thorlacius timburmaður.

Páll Gíslason ódalsbóni.

Páll Jónsson, bóni.

Pjetur Eiríksson, bóni.

Runólfur Sveinsson, bóni.

Stefán Jónsson, alþingismaður.

Sigurður Sveinsson, hreppstjóri.

Sigfús Thorlacius fyrrum hreppstjóri.

Sigfús Bergmann, fyrrum hreppstjóri.

Sigurður Sigurðsson, fyrrum hreppstjóri.

Sveinbjörn Þorsteinsson, járnsmiður.

Sveinbjörn Sigurðsson, bóni.

Sigurður Sigfússon, bóni.

Sveinn Sigfússon, bóni.

Sigurður Konráðsson, bóni.

Sigurður Jónsson, bóni.

Sveinn Jónsson, bóni.

S. H. Árnason, bóni.

Sveinn Jónsson, bóni.

Sigurður Þorkelsson, bóni.

S. Sigurðsson, bóni.

Sigurður Sigurðsson, bóni.

Sigurður Davíðsson, bóni.

Sigurgeir Jakobsson prestur.

S. Ólafsson, vinnumaður.

Sigurbjörn Hallgrímsson, bóni.

Sigtryggvur Jónasson, bóni.

Sigurður Jónsson, bóni.

Sæmundur Jónsson, bóni.

Sigfús Guðmundsson, bóni.

Sigurður Stefánsson, bóni.

Sveinn Sveinsson vinnumaður.

Tómas Jónsson, stefnuvottur.

Tómas Kristjánsson, bóni.

Tómas Jóhannsson bóni.

Tryggi Ólafsson, húsmáður.

Vigfús Gíslason, hreppstjóri.

Vigfús Gunnlögsson, skipstjóri.

Þórdur P. Jónasson, prestur.

Þorsteinn Danielsen dannibrogsmáður.

P. Sigurðsson, fyrrum hreppstjóri.

P. P. Jónasson, stefnuvottur.

Þorvaldur Gunnlögsson, ódalsbóni.

P. Sigfússon, snikkari.

P. Bjarnarson, snikkari.

Þórdur Sigfússon beykir.

Þórlákur Bjarnarson, járnsmiður.

Þorsteinn Þorláksson, bóni.

P. Þorsteinsson, bóni.

Þorsteinn Þorsteinsson, bóni.

Þorgerðr Bjarnason, bóni.

P. Thorlacius, bóni.

Þorkell Þorkelsson, bóni.

Þórdur Randversson, bóni.

rann að því, að hann gat eigi lengur unað hag sínun hjá oss. En því fremr viljum vjer þá og einnig í nafni vor sjálfa, og vjer þorum að segja flestra ef eigi allra heirra, sem bekktu og reyndu hjerðslekni Finsen, votta honum nú að skilaði þakklæti vort, virding og viðurkenning fyrir gjörðum hans og allar framferdir vor að meðal. Þótt svo hamingjasamlega takist, að sæti hans verði vel skipað, þá munum vjer eigi að síður hjerðsbúar hans, sem verði höfum, að verða að geyma minningu hans í heidri og hugbokka. Vjer bíðum honum því og allra virkta á hinu fjarlæga landi, þar sem hann nú er kominn, og óskum að hann uppskeri þar gagn og gleði, eins og hann sjálfur hefir sáð og sáir til. En fósturjördum vorri, sem er svo þunnskipuð af öðrum eins ágætismönnum, henni árum vjer þess og jafnframt af heilum hug, að hún aldrei stýri þeirri ógæsu, að sela frá sjer nokkurn þvískan mann, þá er hún hefir borit gæsu til þess, að eignast hann.

Í desembermánuði 1866.

Ásmundur Benidiktsson, bóni á Siðrvöllum.

Baldvin Sigurðsson, bóni á Kálfsvorgrá.

Baldvin Sveinsson, meðhjálpari á Hrafnagili.

Benidikt Árnason, bóni á Gautsstöðum.

Benidikt Jóhannesson, hreppstjóri í Hvassafelli.

Björn Halldórsson, þrófastur í Laufási.

Daniel Halldórsson, þrófastur á Hrafnagili.

Einar Ásmundsson, varapringmaður í Nesi.

Eiríkur Halldórsson, bóni í Skógargerði.

Grímur Jóhannesson, bóni í Garðsvík.

Gunnar Ólafsson, prestur í Höfsa.

Gunnlaugur Tryggvi Gunnarsson, hreppstjóri á Hallgilsstöðum.

Halldór Sturluson, búandamaður á Öxará.

Hallgrímur E. Thorlacius, bóni á Hálsi.

Hallgrímur Hallgrímsson, bóni á Stóruhámundarstöðum.

Hallgrímur Tómasson, bóni á Grund.

Hjálmar Þorsteinsson, prestur í Stærra-árskógi.

Indriði Þorsteinsson, gullsmiður á Viðivöllum.

Jóhann Bessason, timburmaður í Skóggum.

Jóhann Stefánsson, bóni á Nediðálsksstöðum.

Jón Austmann, prestur á Halldórsstöðum.

Jón Benidiktsson, söðlasmiður á Stóruvöllum.

Jón Bergþórsson, meðhjálpari á Öxará.

Jón Stefánsson, sáttasemjari í Eyjafirði.

Jón Sveinbjarnarson, bóni í Landamótseli.

Jón Thorlacius, prestur í Saubæ.

Jón Yngvaldsson, prestur í Húavík.

Ketill Sigurðsson, bóni í Miklagarði.

L. I. C. Schou, verzunarstjóri í Húavík.

Ólafur Ólafsson, hreppstjóri í Hringdal.

Sigfús E. Thorlacius, bóni í Nápufell.

Sigurður Guðnason, hreppstjóri á Ljósavatni.

Sigurður Stefánsson, bóni á Steinþyrum.

Sigurður Sveinsson, bóni á Brattavöllum.

Sigurður Þórdarson, sjálseignarbóni í Grenivík.

Sigurgeir Pálsson, bóni í Svartárkoti.

Stefán Baldvinsson, búandamaður í Ystabæ.

Stefán Grímsson, bóni á Skuggabjörgum.

Stefán Magnússon, hreppstjóri í Tungu.

Sveinn Sigfússon, bóni á Holi.

Vigfús Gíslason, bóni í Samkomugerði.

Vigfús Gunnlaugsson, bóni á Hellu.

Þórlákur G. Jónasson, hreppstjóri á Krossi.

Þórdur Jónasson, bóni á Skeri.

Þorsteinn Jónasson, hreppstjóri á Gritubakka.

Þorsteinn Jónasson, kansliráð, sýslumaður í Húavík.

Þorvaldur Gunnlaugsson, bóni á Krossum.

þingi. Þaðir hans var þorleifur bóni Jónasson Oddasonar á Sigrunesi, en módir Óláfs, Ólafs dóttir, bóna á Brekku í Fljótum. Ólafur ólt upp á Sigrunesi hjá foreldrum sínunum, til þesa er hann var á 7. ári; þá var hann teknim til fósturs af siera Erlendi Jónssyni, prófasti á Hrafnagili, og var hjá honum 2 ár, en sér svo heim aptur á Sigrunesi vorið 1792. Fjögur árin næstu var Ólafur með foreldrum sínum, nema tvo vetrar, sem þau komu honum til siera Jóns Jónssonar á Hvanneyri til að læra undir skóla. Haustið 1796, þegar Ólafur var 13 vetrar, sér hann í Hólastkóla, og var þá talinn tvíum árum eldri en hann var í raun rjeitt. Á Hólum stundadí bón skóla-lærðom 6 vetur, en var heima hjá foreldrum sínum á sumrum. Voríð 1802, 20. d. maí, var hann útskrifaður úr skólanum. Það ár hið sama var Hólastkóli lagður niður að konungsboði, og voru þá líðir næra 700 vetrar frá því er skóli var fyrst settur á Hólum.

Árið 1803, þegar Ólafur var tvíngur að aldry, gekk hann að eiga fyrstu konu sína, er hjet Jardþrúður Jónsdóttir. Hún var fóstur-dóttir húsfraðar Guðrúnar Skúladóttur lögeta, en hafði þá um hrif verið í vist hjá siera Þorkeli Ólafssyni stiptiprófasti. Þau Ólafur og Jardþrúður voru saman 3 ár, og eignudust 2 börn, þorleif, sem enn lífir, og Ólöf, sem drukknadí vorið 1820 osan um sér á Ólafssjárdarvatni. Jardþrúður andaðist haustið 1806.

Frá því Ólafur varð útskrifaður úr skóla, og til þess er hjer var komið, mun hann hafa átt heima á Sigrunesi. En um veturinn eftir að hann missti konu sína, kaus siera Jón Oddsson á Kvíabekki í Olafsfirði hann fyrir aðstoðarprest. Fór Ólafur þá þegar suður til Reykjavíkur, og var vígdur af Geir byskupi Víðalín á sunnudaginn í miðföstu 1807. Um vorið flutti siera Ólafur sig að Uppsum á Uppstrátr, og sjekk Katrínar dóttur siera Gunnars Hallgrímssonar, er þá var prestur þar, en síðar að Laufási. Kona siera Gunnars, en módir Katrínar, var þórunn Jónsdóttir prests Þorgrímssonar á Hálsi í Fnjóskadal.

Siera Ólafur var þetta ár á Uppsum með tengdashöfðum sínum, og sér þaðan út yfir sjallid til Ólafsfjárdar, hvort sinn er hann þurfi að gegna embættisverkum. Nesta vor, 1808, flutti haun sig á Kvíabekki, en siera Jón sér þaðan að Hringverskoti þar í firðinum, og aðsaladi sjer braudinu skömmu síðar. Var siera Ólafi veitt þá aptur 10. dag desembermánuðar s. á.

Þau siera Ólafur og Katrín kona hans áttu saman 3 börn, Gunnar, sem nú er prestur í Höfsa, og tvær dætur, sem báðar dóu ungar. Árið 1838, 2. dag marzmað, andaðist húsfraðu Katrín, hún var þá á 60. ári, og hafði verið hin mesta gedþryðiskona. 12. d. septembermánuðar s. á., kvæntist siera Ólafur þríðja sinn, og gekk að eiga Guðrún, elstu dóttur siera Jónasar Jónssonar prests í Höfsa.

Árið 1839 hafði siera Jónas í Höfsa fengið Reykholt í Borgarfirði. Sótti þá siera Ólafur aptur um Höðaprestakallið, og var honum veitt það, þá um haustið, 2. d. október. Voríð 1840 flutti hann sig að Höfsa frá Kvíabekki, og hafði bann þá verið þar 32 ár, en þjónad prestsembætti í Ólafsfirði 33 ár, og jafnframt því Hvanneyrar prestakalli í Sigrufjöldi hálst þriðja ár, frá því um veturinn 1823 til þess um sumaríð 1825, meðan stóð að málafærslum, sem Ásmundur Hvanneyrar prestur Gunnlaugsson var riðin við.

Siera Ólafur var 26 ár prestur í Höfsa, þegar hann hafði verið þar 3 ár, tók hann Gunnar son sinn sjer fyrir aðstoðarprest, og byggði honum hálfan staðinn móti sjer, þjón-

† OLAFUR PRESTUR ÞORLEIFSSON.

Siera Ólafur Þorleifsson sæddist 8. dag nóvembermánuðar 1783 á Sigrunesi í Váðla-

úðn sðan heir fægar embættinu í sameiningu til þess vorð 1866, er sjera Ólafur andadist 17 dag júnímaðar. Var hann þá á þriðja ári yfir átrætt, og hafði gegnt prestsverkum full 59 ár. Munu heir sjera Ólafur og sjera Jón Jónsson á Grenjáðarstöðum, sem deydi einmitt hinna sama dag, hafa verið hinir síðustu, sem lístu eptir af lirisveinum Hóglaskóla.

Sjera Ólafur forleifsson var mikill mæður vexti og sterkur, og hinn gjörvilegasti. Gleimadur var hann mikil, örlyndur og ötull til allra framkvæmda, manna gestrisnastur og greidviknastur. Í esku var hann bráðþroska bæði ad sálargásum og likamsatgjárví, svo þegar hann var á 19. ári, var hann fullþroskadur ad vexti og kröptum, enda hafði hann þá og lokð af skólanámi sfnu. Hann var gálfumadur í góðu medal lazi, og frófur ad því skapi. Í latnumáli þótti hann vera vel ad sjer, og til eru eptir hann nokkrar stökur á latnum hnittilegar. Þýsku lærdi hann eptir ad hann var ódin prestur, og las talsvert af fræðibókum á því mál. Máttu með eanni segja, ad hann sylgið ismanum í því, er ad bókmenntum lýtur, engu síður en margir áður á hans reki.

Á Síglunesi, þar sem sjera Ólafur ólst upp, var í þann tíma meira sjávarúthald, en á nokkrum stöðum fyrir norðan land, og vandist hann því við sjómannsku frá barnesku. Vard hann snemma formadur við fiskiveitar og hákarlaveitar, og fórst honum þáð manna bezt úr hendi. Alla æfi voru líka sjófendir honum einhver hin kærasta sýslun. Smíður var hann og 4 flesta hluti, er syrir felur almennt ad gjöra af trje eður járni, svo sem hás, báta, ljáli, osfr. Hann lagði sig jafnvel eptir ad smíða stundaklukkur, og heppnадist þáð furdanlega vel. Til sannindamerkis um þetta má geta þess, ad Grismár amtmáður Jónsson sjekk til sýnis hja sjera Ólafi nokkur klukkubjól, er hann hafði smíðad. Sendi amtmáður þan til Danmerkur, og sjekk sjera Ólafur þáðan sumaríð 1827 frá landbúnaðarsjelaginu í verðlauna skyni 50—60 riskisdalavítið af verksverum, sem úrsmíðir þurfa ad hafa.

Hann bar einnig gott skyn á lækningar, og stundaði þær lengstum, medan hann var prestur, söknarmönnum slum og óðrum, er í grennd bjuggu, til góðra nota. Og í öllu var hann manna hjálparfusastur við nauðstædd, leituðu því margir líðsinnis hans, og var hann jafnan skjótur til ad veita ásjá eptir mæti, hverjum, er þess beiddist.

Embætti sitt stundaði hann með kostgæsi og árveki, og sló aldrei 4 frest ad ljúka af í takan tímu hverju því er gjöra skildi. Öll embættisverk sín vandadi hann líka eptir megni, og kennimáður þótti hann vera f betra lagi. Þið sama vor, sem hann flutti sig ad Kyfabekk, byggði hann kirkjuna þar frá grundvelli, og aptur á síðstu árum, sem hann var þar, byggði hann hana af nýju med timburþaki. Sömuleitis byggði hann, á síðstu árum æfi sinnar, snötra timburkirkju í Höða, og sparadi ekkert til, ad hún gæti orðið sem sómasaðlegust, þó hún væri sjálf sjelfstil, og hann yrði ad leggja mikil til af sínnum sjálfis sín. Var þetta því virðingarverðara, sem sjera Ólafur mátti heita fremur fátækur madur.

† Aríð 1866, 20. dag maínaðar andadist húsfreyja Guðný þórdís Stéfánssdóttir á Einarstöðum við Stöðvarfjörð, 39 ára gömul, eptir 27 vikna þungbæra banalegu. Hún eptist haustið 1845, Ólafi syni Nikulásar hreppstjóra, Brynjólfssonar 4 þverhamri, og voru þau hínar þar þann vetur. En vorid 1846, fluttu þau ad Einarstöðum og bjuggu þar síðan. Guðný sáluga var höfninglundud, síðprud

og hjartagóð og mun hennar því ad maklegileikum til góðs eins minnst verða.

24. júlí sama ár, andadist ad Hvammi við Fáskrúðsfjörð, íðursysters nefndar Guðnyjar, ekkijan Kristín Bjarnadóttir, 66 ára gömul. Hún var á 17. aldurs ári, giptist hún Einari bóna Guðmundssyni og bjuggu þau lengst í Breiðdalshrepp, en seinast ad Hvammi við Fáskrúðsfjörð. Vard þeim hiðnum þrigga barna að, af hverjum sonurinn Bjarni andadist vikugánum, en eptir lífa Guðmundur bóni Einarsson á Hafnarnesi og þórdis Einarsdóttir kona hreppstjóra Jóns Arnasonar í Hvammi.

Kristín sáluga var svo frábær yfirsetukona, ad benni samtsda munu fáar súlikar verið hafa. Hún varð ljósmyndir því nær 300 barna og sýndi God henni pá miskunn, ad allar þær konur sem hún var hjá, hjeldu lífi og heilsu.

Hún var gladlynd, hjartagóð og hjálpsömum mun því minning hennar lífa í verðskuldum heidi hja óllum heim, er hana þekktu.

† 2. dag júnímað. 1866 deydi ad Hrófbergi eptir langvinna sjúkdómskröm Guðrún Guðmundsdóttir húsfreyja óðalsbóna og hreppstjóri Stefáns Stefánssonar samastadar Guðrún sáluga er fædd á Kaldrananesi í Bjarnarfjörð 19. ágúst árið 1788 og voru foreldrar hennar merkishinn Guðmundur Jóns óðalsbóni s.b. og kona hans Guðrún Þorsteinsdóttir. Guðrún saluga Guðmundsdóttir ólst þar upp þar til hún giptist hinu guðrekna valmenni Sveinbjörni bóna Magnússyni á Hrófbergi, og bjuggu þau þar þangad til Sveinbjörn salugi burkallalist á beita aldri árið 1834, og eru 2 dætur þeirra enn á lífi. Seinna giptist hin framlíðna merkisbónanum Stefáni Stefánssyni. Á eftir árum þjálist hún af þungri og langvinnri heilsuveiki er ad lyktum leiddi hana til grafs Guðrún sálada var „þrydd óforgengilegu skarti hógværs og kyrláts anda“, trúarstyrk og þolinmód í öllu andstreymi lífins, og trygg og vinfost og því aðstæll óllum góðum mónum. Dagfar hennar var sagur spiegill frómyndrar salar, og líf hennar framleid í blíðri ró ad fullsælunnar takmarki.

G. G. S.

† Aðfaranóttina hins 15. júnímað. f. á., dó Björn Björnsson bóni 4 Grund í Svarfadardal. Hann var fæddur 20. ágúst 1806, á Ytragardshorni, næsta þæ til Grund. Björn sálugi var búinatur góður. Hann sör prýdilega með allar skepnur og átti þær því óvallt venar. Hann var rávandur og stjórnsamur og vagnadi því optast nær vel, greidugur og hjálpsamur.

† 15. júlí 1866, andadist ad Fossvöllum á Jökuldal í Nordormúlasýsi, merkisbóninn Kristján Frímann Sigurðsson á 53 aldurs ári, fæddur 26 nóvember 1813, ad Kaupangi í Eyjafjörði, sonar sonur nefndabóna Jakobs sáluga Þorvaldssonar, er þar bjó lengi og seinast á Lítlaeytarlandi. Á unga aldri missti Kristján salugi löður sinn, fluttist hann þá með móður sinni Arnbjörnu Jónsdóttir? austur í Múlasýsi, hvar hún aptur giptist hjerðalekni J. Kerulf. 1838 gekk Kristján sálugi ad eiga unfrá Ingibjörgu Þorláksdóttur, prests frá Presthlum, hver er var dötursonur sjera þorláks sáluga Þorarinssonar, prófasti í Várlæringi, þjóðskáldsingi mikla þau lísu saman í unadrarsumlegu híðanabandi 28 ár og varð 7 barna audíð, af hverjum 5 eru 4 líf.

Kristján Frímann sálugi, mátti heita syrinx mynd bænda í sinni seit; hann var hinn mesti dugnadrar- og búslásumáður, hagsýnn og hagur vel, hann var gálfumadur og vel ad sjer í sinni stjett. Hreppstjóri var hann í mörg ár, og hjet sjer óvallt í heim sínnum, mjög annat um sveit sín. Hann var órræðagóður, ráðhollur, tryggur og vinfastur. Minning hans mun því hófði í heidi meðal sveitunga hans, er sakna hans, sem hins bezta sjelagslisms.

† 6 september 1866, andadist merkisbóninn Hjálmar Árnason, á Skardi í Gönguskröðum, fæddur 26 júlí 1821, kvongadist 1846; kona hans er Halldóra Brandsdóttir alþekkt ad dyggð og dugnadi med hverri henni lífsemi í híðanabandi 20 ár, og átti með henni 11

børn, 8 drengi og 3 stúlkur, af hverjum fíjorur lísa. Hann var atgjörvismáður mikill, til sálar og líkama, reyndur ad dyggð og dugnadi, þjóðhagasmíður á sillur, kopar, járn og trje, vandríkur og trúvirkur, svo smíðar hans þóttu margar betri en eptir sumra handíðmenn og þó vel væru lærdi í sinni mennt. Hann var ljúfmenni og liparmenni, vildi ólli um gott gjöra sem hann hafði nokkur skipti við, eptir því sem efni og kringumstæður leyður, og sýndi það jaðan í örði og verki, þegar færði gafst; er hans því almennt saknæd, af óllum sem þekktu hann rjett.

P.

Hinn 15. nóvember f. á. andadist merkisbóninn Erlendur Bjarnason á Hellisfjárarsel f Nordfjardarhrepp rúmt þristugur að aldri. Dagninn fyrir eða hinn 14. lagði hann af stád úr Reydarfjörð heim til sín og er yfir fjall að sara; var snjór fallinn mikill og kaðalsvedur. Á fjallinu vard hann snögglega veikur, svo hann náði eigi til byggða um kveldið, og lá úti um náttina; um morgunin var hann fundinn af heima mónum hans þá mjög málftarinn bæði af kulda og veikindum, svo hann andadist aður enn honum var komið til bæja.

Óllum sem kynntust Erlendi sáluga mun hafa fundist sárt ad sjá hannig á bak honum á beztu aldri, því hann var sannkallað valmenni, sóni stöðu sinnar, og hugljúi hvers manns. Foreldrar hans voru heidurshjónin Bjarni Pjetursson og Guðrún Erlendsdóttir systir prófasts sjera Þórarins Erlendssonar á Hofi f Alptafjörði. Erlendur sálugi var ungur, þegar fáði hans voru heidurshjónin Guðrún Pálsdóttur að nafni af betri vænda settum úr Reydarfjörði, er nú ósamt móður hans og óðrum óstvinum sárt syrgir hinn burtkallaða.

Erlendur sálugi var madur mikil vel ad sjer, greindur og mjög stíltur, lesinn og fróður einkum í sögu Íslands, tryggur vinfastur og vinavandur, greidamadur og hjálpsamur óllum er til hans leituðu, reglumadur hinn mesti fyrirhyggjasumur og yðinn, búmadur góður og einkar vel laginn til fíjarræktar hverja hann stundadi og honum heppnadi mæta vel.

Nokkur undanfarin ár var hann á sumrin og haustin aðstoðarmáður við verzlun hja kaupmanni C. Tulinus á Eskjufjörði og hafði hann aðlað sjer góðar og greinilegrar þekkingar á öllu er þar til heyrði. Hann óvann sjer einnig við verzlunarstörfum sem í öðru almennings hylli fyrir góðsemi, rjettisýni og trúmannsku.

† Dag 18. júlí 1865, andadist eptir stranga en stutta legu, úr hinni alkenndu tangaveiki, hinn unga merkiskona, húsfra Þorbjörn Þorsteinsdóttir á Bakka á Langanessströndum, ad eins 26 ára gömul, dóttir hins nafnukenna ríka bóna, Þorsteins Bjarnasonar frá Bakka, en ektakið hreppstjóri og jarðyrkjumanns Mélusalems Magnússonar, frá Hellardsstöðum í Laxárdal. Höldu þau búið á Bakka f ástríki híðanabands sambúð tæp 5 ár og á því tímabili orðið tveggja barna audíð, af hverjum hín og yngri, efnileg dóttir, nái elzt upp með fóður sinum á Bakka, en hitt andadist þegar á fyrsta aldurs ári, út heirri voda-legu barnaveiki.

Allir helstu menn úr sveitinni auð nánustu ættungja og vina, heidurshjónar minning binnar að framlíðnu með því, ad sýlja henni til grafarinnar, dag 28. s. m., allt frá heimili hennar Bakka, eptir ad hafa hlýtt þar á húskvedju, er söknarpresturinn flutti við kistu hennar, ad Skeggjastöðum, hvar hún samðægurs, eptir ad sami prestur hafði frá alterinu flutti líkraðu yfir kistunni, var lígd í grös sínus áður burtkallada barns, ad körbaki við hlid fóður sínas sáluga.

Fagurt hold sagra sál
föl næsta skamma hrifd:
Elskunnar djartast bál
bældi kalt daudastrf
ektamanns til og ungrar
dóttur, sem lífir brosa blfd.